

„Mindig a gyerek problémája volt a legfontosabb!”

A saját önismerete is fejlődött

Kaszab Zoltánné

Végzettsége:

alap: tanító, magyar- történelem szakos tanár,
további: közoktatási vezető, okleveles grafológus.

A kollégiumban töltött évek száma: 12 év. 2001-
2013., 2013-2020. között foglalkozásvezető tanár.

Betöltött munkaköre: kollégiumi csoportvezető
nevelőtanár, AJTP programgazda. Főbb
tevékenységei: grafológia-, művészeti-, önismereti
és pályorientációs foglalkozások vezetője.

Jelenleg: nyugdíjas.

Gyerekkorom óta pedagógus szerettem volna lenni – mondja *Kaszab Zoltánné* tanárnő a pályára állás kezdetét firtató kérdésekre. – Első osztályos voltam a második félévben Jászdózsán, amikor a tanító néninek ki kellett mennie az osztályból és azt mondta, gyakoroltassam addig a betűírást – ahol akkor tartottunk éppen – a tábláról a többiekkel. Amikor hazaértem, mondtam a szüleimnek, én már tudom is, hogy mi leszek, mert a tanító nénit tudtam helyettesíteni. Ezen aztán akkor mindenki mosolygott.

De beigazolódtott: pedagógus lettél! Végig sima út vezetett a katedráig?

Igen. Jászberényben elvégeztem a tanítóképzőt, majd Egerben a tanárképzőt, de közben már dolgoztam. Főtra mentem tanítani egy iskolába. A gyermekvárosban szerettem volna elhelyezkedni, de nem sikerült.

Miért vonzott annyira a gyermekváros?

Kíváncsi voltam rá, hogyan lehet ott egy pedagógusnak hatékonyan, eredményesen dolgozni. Az iskolában viszont *Novák Imre* személyében olyan igazgatóm volt, akinek a budapesti

művészeti és kulturális élet személyiségeivel kiváló kapcsolata volt. Írókat, költőket, festőket, színészeket hívott meg, akik órákat tartottak, beszélgettek a gyerekekkel, a tanárokkal. A későbbiekre nézve is meghatározta ez az érdeklődési körömet. A főiskolai diplomázás után Szolnokra pályáztam tanári állásra. Tanítottam, azonban egy idő után mást, valami újat is szerettem volna kipróbálni.

Otthagytad a tanári munkát?

Előbb még elvégeztem egy pályaorientációs képzést, majd a megyei pedagógiai intézet pályaválasztási tanácsadójában helyezkedtem el. A pedagógus továbbképzések szervezése is hozzám tartozott. Ekkor, tizenkét éven át a szolnoki Kodály Kórusban is énekeltem. Az énekzene szeretetét a lányomnak adtam tovább, aki énektanár lett.

Teltek az évek, jött a kollégium.

Jusztin László igazgató úr keresett meg, átjönnék-e a kollégiumba az Arany János programba, programgazdának. Mivel jól éreztem magam az intézetben, csak a második felkérésekor mondtam igent. Soha nem bántam meg. Nagyon szép területét ismertem meg a pedagógiának. Nagyon megszerettem a kollégiumi életet, a kollégistákat.

Mire emlékszel? Mi volt az első benyomásod?

A tanévnyitó értekezleten leültem, és éppen arra készültem, hogy átgondoljam, mit mondjak, ha majd bemutatkozom, amikor odajött hozzám egy tüneményes, kedves teremtés, és megszólalt: - Te is most jössz dolgozni? Én vagyok *Brahmi Ilona*. Leült mellém, és beszélgettünk. Ez a pillanat olyan meghatározó volt, hogy sosem felejttem el. Ilikében olyan munkatársat, barátot találtam, akit a mai napig nem veszítettem el.

Új volt az Arany János program, a vele járó feladat, munka. Volt-e segítség?

Magamat is beleértve, „senki nem értett hozzá”, de mindenki lelkes volt, jól akarta csinálni. Nagyon jó kollégák vettek körül.

Művészeti és önismereti foglalkozásokat vezettél, műsoros rendezvényeket szerveztél. Mit szerettél leginkább?

A tehetséget felismerni. Ezt csak úgy lehet, hogy személyesen beszélgetek a gyerekekkel, megismerem, és kiépül a bizalom közöttünk. Mivel a felmenő évfolyamokon megkaptam az önismeret, személyiségfejlesztő blokkot, ez nagyon sok lehetőséget adott. A saját önismeretem is fejlődött, de a gyerekcsoportokat is nagyon jól össze lehetett hozni, az utolsó évben pedig odafigyelhettem a pályorientációra. Mivel pályaválasztási tanácsadóként dolgoztam korábban, ezt a területet is nagyon szerettem. De a művészeti tevékenységeket is szívesen szerveztem. Volt színjátszó-, társastánc-, versmondó körünk, országos versenyeken, fesztiválokön szerepeltünk Nagykőröstől Pécsig. Nagyon szép sikereket értünk el a Szigligeti Színház Ádámok és Évák versenyein. Ezekben benne volt az ének, zene, tánc, vers, próza. Komplex művészeti tevékenységet segíthettem. Feldolgoztuk Szophoklész Antigonéját, Kiplingtől A dzsungel könyvét, a Szentivánéji álmot, Mozartot, Arany Jánostól az Ágnes asszonyt. Nagyon tehetséges színjátszó kollégistáink voltak: *Marosfalvi Fanni, Benke Ádám, Ambrus János*. Ezt a munkát nyolc éven át segítette *Csengeri Gábor* színjátszó kör vezetőként, rendezőként. A gyerekek közül jól járt, sokat tanult tőle, aki el tudta őt fogadni a művészi személyiségével együtt.

Nagyon sok energiát fektettél a művészeti tevékenységbe. Mégsem lettél drámatanár. Miért nem?

A pedagógiai intézetben éveken keresztül gazdája voltam a drámapedagógiai tanfolyamoknak. Láttam, hogy ez nem igazán a színjátszás kategóriája, nem arról szól, hanem a személyiségfejlesztés egyik lehetséges útja. Mivel a kollégiumban ez utóbbira lehetőségem volt, ezért nem éreztem szükségét a drámapedagógia szak külön elvégzésének.

Említetted, sokat beszélgettél a gyerekekkel. Sokféle oldalról megismerted őket, az életkörülményeikben is segítetted. Létrehoztál egy bizottságot is.

Próbáltuk pedagógusként eldönteni, hogy kinek milyen segítségre van szüksége, beleértve az anyagiakat is. Egy idő után úgy gondoltuk, ne csak mi döntsük el, ki kapjon segítséget, hanem az érintett mellett a diáktársai is mondhassanak véleményt róla. Így jött az általam vezetett szociális diák bizottság ötlete. A külföldi jutalom utakra való jelentkezéseknél, de a

zeneiskolai tandíjtámogatásoknál, sportegyesületi tagdíjak, sportszerek, például futócipő vásárlás iránti kérelem elbírálásánál is besegítettek a tanulók. A gyerekekkel való beszélgetések pedig úgy zajlottak, hogy a bejáratnál volt az irodám, és az ajtó mindig nyitva volt. Amikor jöttek az iskolából, dobták le a táskájukat, s már mondták is: – Tessék meghallgatni, hogy mi történt! Nem megyek el holnap az iskolába, ezzel a tanárral márpedig nem állok szóba... megyek is haza, összepakolok! Ekkor kezdődött az egyéni gondozás, beszélgetés. – Na, gyere vissza vacsora után – mondtam. Akkorra már megnyugodott, tudtunk beszélgetni. Mindig a gyerek problémája volt a legfontosabb! Amíg nem tudtam megnyugtatni, félretettem mindent, adott esetben lemondtam egy kollégával való betervezett megbeszélést is.

Az Arany János program munkaközösségében a hosszú évek során kialakult egy viszonylagos állandóság, ami a minőségi munkát is segítette. Számított a véleményed a személyi döntéseknél?

Nem én döntöttem a csoportvezetők kiválasztásánál, de mindig véleményt mondhattam. Tudtam, ki alkalmasabb, és ki az, aki nehezebben birkózik meg a feladattal, mert a személyisége nem igazán megfelelő ehhez a munkához. Ugyanakkor a programban maradó pedagógusokat is alakította a program. Megtanultak ők is alkalmazkodni a folyton változó körülményekhez, amit a sokféle hátránnyal beérkező gyerekekkel való törődés jelentett.

Érzékenyebbé tett-e emberileg, s mennyire a programban végzett munka?

Nem nyomasztott, de abszolút érzékennyé tett. Annyira, hogy egy idő után nem csak a gyerekek, hanem a pedagógusok személyiségét is próbáltam megismerni. Ez nem volt feladatom, de rádöbentem, már úgy nézek a pedagógusra is, mint a gyerekre, azt keresve benne, mit lehet megdicsérni nála, amire aztán rá lehet építeni a következő feladatot.

Ismerve téged, úgy gondolom, azért helyére tetted ezt a dolgot magadban. Összességében elmondható-e esetedben, hogy jókor és jó helyen voltál, amikor felkérték erre a munkára?

Így igaz. Nem bántam meg, nem féltam a változtatástól, amikor egy számomra teljesen új, ismeretlen területre jöttem dolgozni. Amikor 2013-ban nyugdíjba jöttem, nagy szerencsém volt, hogy még évekig szükség volt a további munkámra, mert így fokozatosan tudtam

levezetni azt a fajta energiát, ami még bennem volt. Ezt nagyon köszönöm! Úgy gondolom, nem jó az, amikor az ember egyik napról a másikra rádöbben: na, itt akkor befejeztem.

Köszönjük a beszélgetést!